

Подофей О. В.

2 курс, факультет менеджменту та маркетинга,

НТУУ «КПІ»

Науковий керівник: Стецюра К.О.,

викладач НТУУ «КПІ»

Інтерес як мотивуючий фактор у відносинах «викладач-студент»

Перед сучасним викладачем стоїть завдання зацікавити студента. Цей процес має декілька етапів, продуктом кожного етапу є відносини і на кожному етапі цей продукт змінює свою якість.

Відносини викладача та студента розглядається як «рука допомоги», коли студент відчуває, що викладач зацікавлений його інтересами. Пригадавши «Бенкет» Платона, а саме фразу Сократа до Арістодема «Разом долаючи шлях», ми приходимо до думки, що викладач бере на себе відповідальність за подальшу долю студента у навчальному закладі. Це, як правило, допомагає студенту адаптуватись і відкинути усі негативні почуття до університету. Чи адаптується він, чи може вирішити залишити університет? На це впливає середовище навчання, яке буде створено після вступу до навчального закладу.

Основними поняттями для адаптації є саме соціальна і академічна інтеграція. Академічна інтеграція проявляється у сприйнятті студентів академічної системи, що включає взаємовідносини між аудиторією та викладачем. З іншого боку, соціальна інтеграція означає сприйняття студентами соціальної системи. Адже саме взаємовідносини студентів між викладачами та однолітками впливають на їх зміну цінностей, понять та цілей.

Відносини “викладач-студент” повинні мати не тільки офіційний характер, тобто викладач повинен давати більше, аніж просто знання. В такому середовищі студенту допомагають розвинути ті навички, які необхідні у навчанні та лідерстві. Фактично відносини “викладач-студент” мають значний вплив щодо студентської мотивації. Це можливо залежить від ідентифікації студента з викладачем, тобто кожен студент може бачити у деякому викладачеві свій приклад для наслідування і можливо стає для нього авторитетом.

Відомо, що поведінка людини залежить від відносин. Адже якщо студент для себе визначить відношення з викладачем як неважливими, то це може призвести до негативного ставлення до предмету або ж навіть і до університету.

З економічної точки зору вища освіта розглядається як підприємство, де студент у ролі споживача шукає ділових відносин з виробником, тобто викладачем, що забезпечує знання та навички. Так як основна мета підприємства є максимізація прибутку, але щоб його максимізувати потрібно задовольнити споживача. Так і у відношеннях, якщо викладач задовольнить студента, то і прибуток у вигляді набутих знань буде максимальним. Для цього викладачу потрібно знайти ту точку рівноваги, тобто точку перетину кривих попиту і пропозиції.

Чи не буде і студент у ролі виробника? На це питання досить легко відповісти. Розглядаючи викладача у ролі виробника, ми мали на увазі неперервне виробництво, тобто у викладача є всі ресурси і він не потребує їх доповнювати, але можливо змінити їх якість. Коли ж студента представити у ролі виробника, то ми зіткнемося з виробництвом, яке має труднощі з ресурсами. Тому, на мою думку, студент не буде виробником знань по відношенню до викладача, можливо він буде якимось ринком, який буде забезпечувати неперервне виробництво з кращою якістю ресурсів.

Отже, підсумовуючи вище наведене, можна сказати, що успіх студентів залежить від їх ставлення до навчання, де викладач відіграє не останню роль. Звичайно, що студент сам повинен визначитись з цілями, але і викладач повинен показати усесторонню значимість студента для університету. Тобто студент повинен визначитись із стратегічною ціллю (його головною ціллю, яка має відповідати на питання що робити?), а вже викладач повинен показати та наштовхнути його на тактичні цілі (відповідає на питання як цього досягти, якими методами?). І саме інтерес є рушійною силою у мотивації студентів. Адже мотив є головною детермінантою при формуванні особистості майбутнього фахівця.